

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 23 февруари 2004 година

**за определяне на критериите и практическите договорености за
компенсирането на финансовите дисбаланси, получени в резултат на
прилагането на Директива 2001/40/ЕО относно взаимното признаване на
решенията относно експулсирането на граждани на трети страни**

(2004/191/ЕО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 63, параграф 3 от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като взе предвид становището на Европейския парламент,

като има предвид, че:

(1) На заседанието си, проведено на 15 и 16 октомври 1999 г. в Тампере, Европейският съвет отново потвърди решимостта си да създаде зона на свобода, сигурност и справедливост. За тази цел е необходима обща европейска политика относно предоставянето на убежище и миграцията, насочена едновременно към справедливото отношение към гражданите на трети страни и към по-доброто управление на миграционните потоци. Тези цели бяха потвърдени на заседанията на Европейския съвет на 14 и 15 декември 2001 г. в Лаакен и на 21 и 22 юни 2002 г. в Севиля. Бе подчертана особено необходимостта от борба с незаконната имиграция, включително от предприемането на необходимите мерки за насърчаване на завръщането на незаконно пребиваващите.

(2) В резултат от прилагането на Директива 2001/40/ЕО¹ може да се получат финансови дисбаланси в случаите, когато решенията за експулсиране, въпреки положените усилия от държавата-членка, която извършва експулсирането, не може да се осъществи за сметка на съответния гражданин на трета страна или на трето лице. Поради това следва да се приемат необходими критерии и практически договорености за двустранна компенсация на държавите-членки.

(3) Настоящото решение следва също така да съставлява и основа за определянето на критериите и практическите договорености, необходими за прилагането на разпоредбите на член 24 от Шенгенската конвенция.

¹ ОВ L 149, 2.6.2001 г., стр. 34.

(4) Тъй като целта на предлаганите действия, а именно споделянето на финансовата тежест при сътрудничеството между държави-членки при експулсиране на граждани на трети страни в случай на взаимно признаване на решенията за експулсиране не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите-членки и затова, поради последствията на действията, може да бъде осъществена по-добре на ниво Общност, Общността може да приеме мерки, в съответствие с принципа на субсидиарност, установен в член 5 от Договора. В съответствие с принципа на пропорционалност, както е установено в същия член, настоящото решение не се простира отвъд необходимото с оглед на постигането на тази цел.

(5) Настоящото решение зачита основните права и е съобразено с принципите, отразени в Хартата за основните права на Европейския съюз. В частност, настоящото решение има за цел да гарантира пълно зачитане на човешкото достойнство в случай на експулсиране и изселване, както е отразено в членове 1, 18 и 19 от Хартата.

(6) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокола относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаването на Европейската общност, Дания не участва в приемането на настоящото решение и не е обвързана от него и не е обект на прилагането му. Предвид, че настоящото решение доразвива достиженията на правото от Шенген съгласно разпоредбите на дял IV на трета част от Договора за създаването на Европейската общност доколкото се отнася за граждани на трети страни, които не отговарят или са престанали да отговарят на условията за краткосрочно пребиваване, приложими на територията на държава-членка по силата на достиженията на правото от Шенген, Дания, в съответствие с член 5 от горепосочения протокол, взима решение в срок от шест месеца след приемането на настоящото решение от Съвета дали ще го въведе в националното си законодателство.

(7) По отношение на Исландия и Норвегия, настоящото решение представлява развитие на достиженията на правото от Шенген по смисъла на споразумението, сключено между Съвета на Европейския съюз и Република Исландия и Кралство Норвегия относно асоциирането на тези две държави по отношение на възприемането, прилагането и развитието на достиженията на правото от Шенген², доколкото то се отнася до граждани на трети страни, които не отговарят или са престанали да отговарят на условията за краткосрочно пребиваване, приложими на територията на държава-членка по силата на разпоредбите на достиженията на правото от Шенген, които попадат в областта, посочена в член 1, буква В от Решение 1999/437/ЕО на Съвета от 17 май 1999 г. относно някои договорености по прилагането на това споразумение³.

² ОВ L 176, 10.7.1999 г., стр. 36.

³ ОВ L 176, 10.7.1999, стр. 31.

(8) В съответствие с член 3 от Протокола относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаването на Европейската общност, Обединеното кралство е нотифицирало желанието си да вземе участие в приемането и прилагането на настоящото решение. Доколкото настоящото решение също така прилага разпоредбите на член 24 от Шенгенската конвенция, в съответствие с член 7 от Директива 2001/40/ЕО, то не засяга Обединеното кралство.

(9) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокола относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност, и без да накърнява член 4 от гореупоменатия протокол, Ирландия не взема участие при приемането и прилагането на настоящото решение и не е обвързана от него и не е обект на неговото прилагане.

(10) Настоящата директива представлява акт, доразвиващ достиженията на правото от Шенген или свързан по друг начин с него по смисъла на член 3, параграф 2 от Акта за присъединяване от 2003 г.,

РЕШИ:

Член 1

Настоящото решение определя подходящи критерии и практически договорености за компенсирането на финансовите дисбаланси, които могат да възникнат от прилагането на Директива 2001/40/ЕО, когато експулсирането не може да се осъществи за сметка на гражданина (гражданите) на съответната трета страна.

Член 2

1. Изпращащата държава-членка компенсира държавата-членка, която извършва експулсирането за финансовите дисбаланси, които могат да се получат в резултат от прилагането на Директива 2001/40/ЕО, когато експулсирането не може да се осъществи за сметка на гражданина (гражданите) на съответната трета страна.

Държавата-членка, която извършва експулсирането предоставя на изпращащата държава-членка обща информация относно ориентировъчните разходи по операциите по отстраняването.

2. Възстановяването на разходите се осъществява по искане на държавата-членка, която извършва експулсирането на базата на минималните действителни разходи и въз основа на следните принципи:

а) транспортни разходи. Те включват действително извършените разходи за самолетни билети в размер до сумата, посочена в официалната тарифа на ИАТА за съответния полет към момента на прилагането. Искания за

възстановяване на действителните разходи за пътен или морски превоз с лек автомобил, влак или кораб могат да бъдат отправяни на базата на билет втора класа за влак или кораб за съответното разстояние към момента на прилагането;

б) административни разходи. Те включват действително извършените разходи за такси за визи и таксите за издаването на пътни документи за връщане (*laissez-passer*);

в) дневни командировъчни за придружаващите лица. Те се определят съгласно приложимото национално законодателство и/или практика;

г) разходи за престой на придружаващите лица. Те включват действително извършените разходи за престоя на тези лица в транзитна зона на трета страна и за техния стриктно необходим краткосрочен престой за целите на изпълнението на задачата им в страната на произход. За целите на възстановяването на разходите, броят на придружаващите лица не може да надвишава двама души на едно завръщащо се лице, освен когато, на основата на преценката на държавата-членка, която извършва екпулсирането и след съгласуване с изпращащата държава-членка, са необходими по-голям брой придружаващи лица;

д) разходи за престой на завръщащото се лице. Те включват действително извършените разходи за престоя на завръщащото се лице на подходящо място в съответствие с приложимото национално законодателство и/или практика на държавата-членка, която извършва екпулсирането. Възстановяват се разходите за максимален срок на престой до три месеца. Когато се очаква престоят на завръщащото се лице да продължи повече от три месеца, държавата-членка, която извършва екпулсирането и изпращащата държава-членка се договарят за допълнителните разходи;

е) медицински разходи. Те включват действително извършените разходи за предоставянето на медицинско лечение на завръщащото се лице и на придружаващите лица при спешни случаи, включително нужните разходи за хоспитализация.

Когато е необходимо, държавата-членка, която извършва екпулсирането съгласува и договаря с изпращащата държава-членка разходите, надвишаващи определените в настоящия параграф или допълнителните разходи.

Член 3

1. Исканията за възстановяване на извършени разходи се отправят в писмена форма и се придружават от документи, доказващи подлежащите на възстановяване разходи.

2. Исканията за възстановяване на извършени разходи могат да се отправят само при решения за експулсиране, които са издадени след влизането в сила на настоящото решение.

Не може да се иска възстановяване на разходи за прилагането на решения за експулсиране, издадени по-рано от четири години преди тяхното прилагане.

3. Исканията за възстановяване на извършени разходи, отправени повече от една година след осъществяване на прилагането може да бъдат отхвърляни.

4. Всяка държава-членка определя национално звено за контакт за прилагането на настоящото решение и съобщава на останалите държави-членки съответните данни.

Всички искания за възстановяване на извършени разходи се изпращат от националното звено за контакт на държавата-членка, която извършва експулсирането до националното звено за контакт на изпращащата държава-членка, която информира националното звено за контакт на държавата-членка, която извършва експулсирането за получаването на искането.

5. В срок не повече от три месеца националното звено за контакт на изпращащата държава-членка съобщава на националното звено за контакт на държавата-членка, която извършва експулсирането, за приемането или отказа на искането. Това съобщение се извършва в писмена форма, като в случай на отказ се посочват мотивите за отказа.

6. Плащането се извършва в срок от не повече от три месеца от приемането на плащането от националното звено за контакт на изпращащата държава-членка.

7. Националните звена за контакт на държавата-членка, която извършва експулсирането и на изпращащата държава-членка се информират за плащанията и за отказите за възстановяване на разходите.

Член 4

1. С цел мониторинг на безпрепятственото прилагане на настоящото решение, както и на Директива 2001/40/ЕО, всяко национално звено за контакт редовно предоставя информация, по-специално относно: общия брой на предприетите мерки по прилагането на Директива 2001/40/ЕО, разходите за които са били възстановени в съответствие с настоящото решение и общия брой на отказите за възстановяване на разходи, заедно с мотивите за отказите.

2. Въпросната информация може да включва също и препоръки с оглед на усъвършенстването на критериите и практическите договорености по настоящото решение.

Член 5

Настоящото решение влиза в сила в деня след деня на публикуването му в Официален вестник на Европейския съюз.

Член 6

Адресати на настоящото решение са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 23 февруари 2004 година.

За Съвета
Председател
B. COWEN